

Тя ся мѣтнѣла на грѣды-ты му — и въ тоя часъ могла да загине непорочность-та. — Драганъ усѣтилъ необыкновенно влѣненіе въ кръвь-тѣ си — никога не му ся видѣла така прѣльстна — никога нейны-ты милванія не го кѣсалы така силно — никога нейны-ты цѣлужки не были така огненны — тя за ничто не знаела за ничто нѣмала омышль, ничто ся не бояла — вечерный мракъ раздравалъ желаніе-то — нѣмало ни една звѣздица да ся бляска на небе — никаквѣ зарѣ нѣмало да освѣти заблужденіе-то — Драганъ усѣща у себе трепеть — Цвѣтана такожде, безъ да знае отъ что — безъ да ся сѣща что ся работи съ неѣж .... Охъ Цвѣтано, Цвѣтано! гдѣ ти е Ангелъ Хранитель? Гдѣ ли ти оста невинность?

Заблужденіе-то прѣминуѣло въ една минутѣ. Цвѣтана ся заплеснѣла, дивѣла ся и запытвала, Драганъ млѣчалъ — трѣсилъ думы а не намиралъ.

— Охъ! страхъ мя е, думаше Цвѣтана, страхъ мя е отъ това, что ни ся случи! Менѣ ся стори, че умирамъ: наистинѣ душицата ми .... Не, азъ не смѣѣ да го искажѣж!... Ты млѣчишь, Драгане! въздышишь!... Боличко! что е това!

Между това свѣткавица ся свѣтнѣла, грѣмотевица треснѣла. Цвѣтана цѣла треперала. »Драгане, Драгане! думала, мене е страхъ! Боѣж ся да мя не убіе грѣмотевица, като една прѣстѣпница! »

Страшно воювала бура-та, дѣждъ ся изливалъ изъ черны облацы, като изъ ведро — чега-то и само-то естество жалило за погынѣж-тѣ невинность Цвѣтанинѣ. — Драганъ залѣгалъ да прѣговори Цвѣтанѣ, и придружилъ ѣж до дома ѣ.

Слѣзы ронила изъ очи кога ся прощавала съ него.

— Охъ Драгане! увѣри мя, че щемъ бѣдемъ, както и на прѣдѣ, честити!

— Щемъ бѣдемъ, Цвѣтано, щемъ бѣдемъ, отговорилъ.

— Дай Боже! Азъ не мож да не вѣрвамъ твои-ти думы, знаѣ